

[Niels Westerby.]

landske devalueringer. Noget sådant kan jo ske, både for så vidt angår pundet som for dollarens vedkommende, og så vil det jo naturligvis være vigtigt, at vi har gjort os klart, hvad vi vil gøre i en sådan fremtidig diskussion.

Det, der er det afgørende, er jo naturligvis i den forbindelse, at vi nu får lagt en sådan fast økonomisk politik, at vi i Danmark i fremtiden vil have den fornødne økonomiske styrke og dermed også frihed til at tage stilling til, om vi vil følge fremtidige udenlandske devalueringer. Og jeg understreger økonomisk styrke med det formål for øje, at vi i fremtiden vil være i stand til at lade være med at følge med, altså beholde kronekursen.

Der er fra hr. Sigsgaard som ordfører for venstrefløjen i socialistisk folkeparti blevet foreslået en tillidsdagsorden til regeringen, og denne tillidsdagsorden går ud på, at man har tillid til regeringen, uanset om regeringens kriselove bliver vedtaget eller ej. Det forekommer mig, at en sådan dagsorden savner mening. Der skal jo gerne her i tilværelsen være en forbindelse imellem ord og handling, og handling i dette tilfælde er naturligvis, at man har sagt, at man vil stemme imod regeringens love. Ordene er den dagsorden, der er kommet til udtryk. Disse to ting strider imod hinanden. Ord og handling svarer ikke til hinanden. Dagsordenen er med andre ord meningsløs, og en sådan dagsorden vil vi naturligvis ikke kunne støtte.

Men jeg må måske have lov til — ja, nu er det jo ikke rigtigt at rette spørgsmål til formanden, men efter den debat, der har fundet sted i dag, som ofte har gjort et dramatisk, måske også en gang imellem et forvirrende indtryk, kunne man i forbindelse med ordet dagsorden jo også rejse det spørgsmål, om vi her i folketinget kunne stille en mistillidsdagsorden til os selv.

For det, der er oppe til behandling i dag, er jo i virkeligheden det sidste års arbejde, sådan som det er forløbet, eller jeg må desværre sige: mangel på arbejde.

Det drejer sig jo i den foreliggende situation — og det tror jeg vi skal fastholde og ikke glemme midt i de mange brave ordvekslinger — om at gå direkte løs på pris- og omkostningsniveauet. Det må fastholdes

som kernepunktet i den sag, der er oppe til diskussion i dag. Hvis det ikke lykkes for os, vil devalueringens fordele gå tabt, og vi vil få en række andre meget ubehagelige ulemper. Derfor er det, at det er så vigtigt at skære direkte ind på pris- og omkostningsniveauet. I den forbindelse er det naturligvis rigtigt at rejse spørgsmålet om dyrtidsportioner og gøre noget, der lægger ligelige byrder på ikke-lønmodtagerne i form af en engangsskat.

Både hr. Henry Christensen og også hr. Hilmar Baunsgaard har med rette peget på, at engangsskatten ikke er retfærdig, sådan som den er udformet over for ikke-lønmodtagere. De har peget på, at der er ikke-lønmodtagere, der har fordele af devalueringen, og at der er andre grupper af ikke-lønmodtagere, der bliver skadet af devalueringen. Her vil jeg atter en gang henlede både hr. Hilmar Baunsgaards og også hr. Henry Christensens opmærksomhed på, at der fra liberalt centrums side er blevet stillet det forslag, at man skal indføje en bestemmelse om, at de ikke-lønmodtagere, der i 1968 får en mindre indtægtsfremgang, end lønmodtagerne gennemsnitligt får, at de i året 1969 skal have tilbagebetalt deres ekstraskat. Så er problemet, om uretfærdigheden over for de ikke-lønmodtagere, der bliver skadet af devalueringen, løst.

Finansministeren har været inde på det samme spørgsmål i en anden forbindelse. Jeg lagde mærke til, at i dag her ved tredje behandling afviste finansministeren ikke, sådan som han gjorde ved anden behandling, dette forslag vedrørende ikke-lønmodtagerne. Men nu rejste han den samme problemstilling vedrørende lønmodtagerne. Hvad nu, siger finansministeren, med de lønmodtagere, der får en mindre lønstigning, end andre grupper af lønmodtagere? Hertil vil jeg gerne have lov til at føje, at det normalt vil være sådan, at lønmodtagerne vil stige i indtægt nogenlunde i samme takt, så problemet vil ikke være så stort for lønmodtagerne som for ikke-lønmodtagerne. Problemet er så: hvis der alligevel skulle være grupper af lønmodtagere, der ikke stiger så stærkt som andre, hvad gør vi her? Der vil jeg da gerne erklære over for finansministeren, at vi da meget gerne havde forhandlet med regeringen om at løse det spørgsmål. Vi har jo netop i alle spørgsmål